

Sygn. akt XI W 9720/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Beata Jaworska

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2016 roku w W.

sprawy **A. F.**,

syna O. i B.,

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 02 września 2014 r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązкови, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/ w pojazd do kierowania w dniu 13.08.2014r. o godzinie 20:28 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 kw,

orzeka

I obwinionego **A. F.** uznaje za winnego tego, że w dniu 12 września 2014 roku w W. wbrew obowiązкови nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej (...) W. Oddziału (...) w W., komu powierzył do kierowania lub używania w dniu 13 sierpnia 2014 roku o godzinie 20:28 w W. na ulicy (...) przy ul. (...) pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...), co stanowi wykroczenie z art. 96§3 kw i za to na podstawie art. 96§3 kw w zw. z art. 96§1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 700 (siedemset) złotych;

II na podstawie art. 118 §1 kpw, 119 kpw w zw. z art. 626 § 1 kpk i 627 kpk zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 170 (sto siedemdziesiąt) złotych z tytułu kosztów sądowych, w tym 70 (siedemdziesiąt) złotych z tytułu opłaty.

XI W 9720/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 13 sierpnia 2014 roku o godzinie 20:28 w W. przy zbiegu ulicy (...) i ulicy (...) zostało wykonane zdjęcie za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości pojazdowi marki B. o numerze rejestracyjnym (...),

którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą i przekroczył dozwoloną prędkość o 38 km/h, czym wyczerpał znamiona wykroczenia określonego w art. 92a kw.

dowód: notatka urzędowa k. 1 i k. 77.

Wobec powyższego Straż Miejska (...) W. podjęła czynności wyjaśniające, aby ustalić tożsamość sprawcy. W dniu 22 sierpnia 2014 roku, w Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, że właścicielem pojazdu jest A. F..

dowód: notatka urzędowa k. 13 i k. 77.

Do ustalonego właściciela pojazdu skierowano wezwanie dotyczące popełnionego wykroczenia oraz druki oświadczenia na wyrażenie zgody na przyjęcie grzywny w drodze mandatu karnego, wraz z pouczeniami o treści art. 38 § 2 kpow i art. 54 § 7 kpow. A. F. wezwanie to odebrał w dniu 29 sierpnia 2014 roku. W odpowiedzi na to wezwanie A. F. pismem z dnia 2 września 2014 roku wskazał, że nie ma możliwości stwierdzenia, kto prowadził w dniu 13 sierpnia 2014 roku o godzinie 20:28:30 jego pojazd, gdyż tego dnia poruszał się tym pojazdem w towarzystwie (...), a podczas jazdy wielokrotnie zmieniali się na miejscu kierowcy. A. F. poprosił o przesłanie dokumentacji fotograficznej, gdyż nie ma możliwości osobistego stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej.

dowód: oświadczenie wraz z dowodem nadania k. 6-7 ujawnione na k. 77

Straż Miejska (...). W., powołując się na przepis art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, pismem z dnia 10 listopada 2014 roku wezwała A. F. do jednoznacznego wskazania, komu w dniu 13 sierpnia 2014 roku o godzinie 20:28 powierzył pojazd, gdyż w swoim oświadczeniu wskazał on łącznie trzy osoby, które mogły kierować pojazdem oraz został wezwany do osobistego stawiennictwa w Oddziale Ogólnomiejskim Straży Miejskiej (...). W.. A. F. odebrał to pismo w dniu 4 grudnia 2014 roku.

dowód: pismo k. 8 ujawnione na k. 77

wezwanie k. 9 ujawnione na k. 77

zpo k. 10 ujawnione na k. 77

Na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2016 roku obwiniony wyjaśnił, że nie pamięta, kto prowadził w danym momencie auto. Obwiniony wyjaśnił, że zdjęcie z fotoradaru, które okazane mu zostało w siedzibie Straży Miejskiej w dniu 31 grudnia 2014 roku było zupełnie nieczytelne, a wewnątrz samochodu było na tym zdjęciu totalnie czarne.

Sąd zważył co następuje.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w całości, a więc także w zakresie w jakim twierdzi, iż nie jest w stanie wskazać na wezwanie Straży Miejskiej kto prowadził pojazd w dniu 13 sierpnia 2014 roku o godzinie 20:28, jednakże ta okoliczność nie ma znaczenia dla odpowiedzialności obwinionego za wykroczenie z art. 96 § 3 kw. W ocenie Sądu obwiniony pomimo dwukrotnego wezwania, nie wykonał ciężącego na nim obowiązku wskazania na żądanie organu, osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Nie był w jakikolwiek sposób z obowiązku tego zwolniony. Obwiniony jako właściciel pojazdu powinien kontrolować i nadzorować, komu powierza użytkowanie samochodu w określonym czasie, czego obwiniony był świadom. Konstrukcja przepisu wskazuje, że właściciel musi wiedzieć kto użytkuje pojazd i tym samym mieć możliwość wskazania użytkownika pojazdu na wezwanie uprawnionego organu, tym bardziej w sytuacji, gdy zdjęcie wykonane przez fotoradar było, jak wskazywał obwiniony, nieczytelne. Przepis art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym nie uzależnia zatem wskazania, komu został powierzony pojazd od możliwości rozpoznania przez właściciela pojazdu na wykonanym przez fotoradar zdjęcia osoby kierowcy. Właściciel lub posiadacz pojazdu powinien natomiast zorganizować korzystanie z pojazdu w taki sposób, aby zawsze wiedzieć, komu pojazd został powierzony do kierowania lub używania. Wszystko to wskazuje, że A. F. jako właściciel pojazdu miał obowiązek wskazania, kto prowadził jego pojazd w dniu 13 sierpnia 2014 roku o godzinie 20:28. Z tych też powodów Sąd na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2016 roku postanowił oddalić wnioski

dowodowe obwinionego o nadesłanie zdjęcia z fotoradaru dokumentującego wykroczenie z dnia 13 sierpnia 2014 roku oraz o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego antropologa na okoliczność możliwości rozpoznania osoby kierującej pojazdem, gdyż okoliczności te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd jako podstawę dokonanych ustaleń faktycznych uczynił zgromadzone w materiale dowodowym i ujawnione na rozprawie dokumenty. Zdaniem Sądu wiarygodne są ujawnione na rozprawie bez odczytywania ich treści w trybie art. 76 § 1 kw dokumenty w postaci: notatek urzędowych (k. 1-3, k. 13), wezwań (k. 4, k. 9), zwrotnych potwierdzeń odbioru (k. 5, k. 10), oświadczenia wraz z dowodem nadania (k. 6-7), pisma Straży Miejskiej (k.8). Wskazane wyżej dowody nie zostały w toku postępowania dowodowego zakwestionowane przez żadną ze stron, a ich treść nie budzi żadnej wątpliwości Sądu.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli lub wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw. Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie więc zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (Stefański R.A., Wykroczenia drogowe. Komentarz, Lex 2011).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że zachowanie A. F. zrealizowało znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw. W niniejszej sprawie, obwiniony nie wykazał, aby spełnione zostały przesłanki wyłączające odpowiedzialność. Obwiniony sam bowiem wyjaśniał, że w dniu zdarzenia O. F. i Ł. G. kierowali jego pojazdem za jego zgodą. Pomimo tego, iż wezwanie Straży Miejskiej wysłane zostało dwukrotnie, obwiniony nie przekazał informacji uprawnionemu organowi, wskazując jedynie, że z samochodu mogły tego dnia oprócz niego korzystać dwie inne osoby. Zachowanie obwinionego, który udzielił odpowiedzi wymijającej poprzez wskazanie trzech osób, które mogły kierować w tamtym czasie pojazdem, zamiast jednoznacznego wskazania osoby kierowcy zrealizowało więc znamiona wykroczenia art. 96 § 3 kw. Obwiniony żądał co prawda zdjęcia dokumentującego wykroczenie, ale zdjęcie to, jak wyjaśnił sam obwiniony, było nieczytelne i uniemożliwiało wskazanie użytkownika pojazdu. Jednakże okoliczność, polegająca na braku możliwości zidentyfikowania osoby na podstawie zdjęcia, ze względu na jego jakość nie stanowi przesłanki wyłączającej odpowiedzialność z art. 96 § 3 kw. Przepis ten wprowadzony został właśnie po to, aby można było ustalić użytkownika pojazdu nawet w przypadku niemożliwości odczytania zdjęcia z fotoradaru. W ocenie Sądu argumentacja obwinionego zawarta w pismach skierowanych do Straży Miejskiej oraz w jego wyjaśnieniach nie zwalnia go zatem z odpowiedzialności za popełnienie zarzucanego mu czynu.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. W myśl natomiast art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W przedmiotowej sprawie zapytanie od Straży Miejskiej zostało dwukrotnie skierowane do obwinionego, co umożliwiałoby mu wskazanie użytkownika pojazdu. W konsekwencji należy uznać, że obwiniony jako właściciel pojazdu, biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw i przewidując możliwość popełnienia tego wykroczenia, godził się na jego popełnienie.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd uznał, iż obwiniony wypełnił znamiona czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Czyn obwinionego był zawiniony. Obwiniony jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jego poczytalności. Czyn obwinionego był czynem społecznie szkodliwym. W ocenie Sądu obwiniony popełnił go umyślnie działając w zamiarze ewentualnym.

Sąd wymierzając karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 700 zł w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy, jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości, a także realizuje względy indywidualno-prewencyjne. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego Sąd zważył, że A. F. popełnił wykroczenie na skutek naruszenia istotnego obowiązku wynikającego ustawy Prawo o ruchu drogowym. Określając wysokość grzywny, Sąd uwzględnił okoliczność, iż obwiniony prowadzi własną działalność gospodarczą i osiąga z tego tytułu miesięczny dochód w wysokości 4000 złotych. Kara orzeczona w takim wymiarze uświadomi obwinionemu nieopłacalność popełniania wykroczeń i spełni swoje cele, a jednocześnie - ze względu na sytuację materialną i osobistą obwinionego - nie będzie nadmiernie dolegliwa.

Z uwagi na treść art. 118 § 1 kpw, art. 118 § 3 kpw oraz art. 626 kpk i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania. Sąd uznał, iż warunki rodzinne, materialne i osobiste nie stoją na przeszkodzie temu, aby poniósł on koszty postępowania w pełnej wysokości. Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 70 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł, których wysokość ustalono na podstawie § 1pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., nr 118, poz. 1269 ze zm.).